

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 632/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **OIL JPM, s.r.o.**, Hodonínska cesta, Holíč, zastúpenej advokátom Mgr. Máriom Arbetom, Námestie sv. Martina 3A, Holíč, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní sp. zn. 6Up/344/2024 a proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní sp. zn. 76Cb/63/2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu spočívajúcim v postúpení veci mestskému súdu a postupom mestského súdu spočívajúcim v nepostúpení veci najvyššiemu súdu na rozhodnutie o príslušnosti. Sťažovateľka požaduje priznanie finančného zadosťučinenia 2 000 eur a náhrady trov konania.

2. Sťažovateľka podala 14. februára 2024 návrh na vydanie platobného rozkazu podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 307/2016 Z. z.“). Okresný súd ju 7. marca 2024 vyzval na zaujatie procesného stanoviska k § 196a ods. 7 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“), podľa ktorého na konanie v sporoch o náhradu škody podľa § 11a je príslušný súd, ktorý vyhlásil konkurz na majetok dlžníka, v ktorého mene mala byť porušená povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas, alebo súd, ktorý by bol príslušným na vyhlásenie konkurzu, ak by takýto návrh bol podaný. Okresný súd bol toho názoru, že si sťažovateľka návrhom na vydanie platobného rozkazu uplatňuje práve nárok podľa § 11a ZKR, a preto na konanie je príslušný súd, ktorý by bol príslušným na vyhlásenie konkurzu, ak by takýto návrh bol podaný.

3. Sťažovateľka vo vyjadrení z 8. marca 2024 poukázala na to, že v upomínacom konaní súd platobný rozkaz nevydá, len ak sú na to splnené podmienky podľa zákona č. 307/2016 Z. z., ktorý rozširovanie dôvodov na nevydanie platobného rozkazu nedovoľuje. Keďže návrh na vydanie platobného rozkazu bol podaný spôsobom predpísaným zákonom č. 307/2016 Z. z., pričom neboli naplnené žiadne zákonom ustanovené dôvody na odmietnutie návrhu a zároveň boli splnené všetky podmienky pre vydanie platobného rozkazu, sťažovateľka žiadala, aby okresný súd konal a aby platobný rozkaz vydal.

4. Okresný súd 4. apríla 2024 upovedomil sťažovateľku o postúpení sporu mestskému súdu ako súdu kauzálnu príslušnému na prejednanie veci podľa § 196a ods. 7 ZKR, keďže si sťažovateľka podľa jeho názoru uplatňuje nárok podľa § 11a ZKR.

5. Mestský súd sa s postúpením veci nestotožnil a súdny spis vrátil späť na okresný súd. Okresný súd následne spis opätovne doručil mestskému súdu s tým, že ak s postúpením veci nesúhlasí, súdny spis má postúpiť na najvyšší súd, a nie ho vrátiť okresnému súdu. Mestský súd 16. októbra 2024 začal vo veci konať ako príslušný súd (bez postúpenia veci najvyššiemu súdu).

II.

6. Z ustanovení zákona č. 307/2016 Z. z. podľa sťažovateľky vyplýva, že ak si žalobca uplatňuje nárok na zaplatenie peňažného plnenia a súčasne tento návrh podá na príslušných elektronických formulároch (t. j. elektronicky), ide bez ďalšieho o upomínacie konanie, na ktoré je kauzálnu príslušný práve okresný súd. Okresný súd však nepostupoval v zmysle zákona č. 307/2016 Z. z. a nevydal platobný rozkaz v zákonom určenej lehote, ale namiesto toho spor postúpil, a to napriek tomu, že pre takýto postup neexistoval žiadny zákonný dôvod. Tým došlo k porušeniu označených základných práv sťažovateľky.

7. Podľa sťažovateľky je pre posúdenie príslušnosti okresného súdu relevantným výlučne spôsob uplatnenia nároku formou tzv. upomínacieho konania, teda konania o uplatnenie peňažného plnenia elektronickým spôsobom prostredníctvom na to určených formulárov. Je bezpredmetné, čo je predmetom konania v rovine hmotného práva; zásadným je len to, že ide o alternatívne uplatňovanie peňažných nárokov podľa Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Príslušnosť podľa § 196s ods. 7 ZKR je tak rozhodujúca až po tom, keď je v upomínacom konaní podaný odpor.

8. Príslušnosť je v ZKR určená z dôvodu, že procesnoprávna úprava (CSP) by sa mohla javiť v ďalšom konaní nedostatočnou. Pretože ide o náhradu škody, zákon tu v predstihu rieši právnu otázku, ktorý súd by bol na náhradu škody príslušným, keďže bez takého ustanovenia by mohlo byť podľa CSP príslušných niekoľko súdov, a to (i) podľa miesta bydliska konateľa, (ii) podľa sídla spoločnosti, (iii) podľa toho, kde sa škoda stala. Samotný § 196s ods. 7 ZKR neurčuje konkrétny súd, iba upresňuje, ktorý súd je príslušný za použitia procesných ustanovení (CSP).

9. Mestský súd rovnako konal v rozpore so zákonom, keď napriek rozhodnutiu o nepríslušnosti následne začal vo veci konať ako príslušný súd.

III.

10. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoje predchádzajúce súvisiace rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 301/2024 z 11. júna 2024, v ktorom rozhodoval o namietanom porušení práv sťažovateľky vo vzťahu k postupu okresného súdu spočívajúcemu v postúpení veci mestskému súdu. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Konštatoval, že sťažovateľka namietala postup okresného súdu v konaní, ktoré nie je ukončené, a po postúpení sporu na mestský súd prebieha na prvej inštancii v procesnom režime CSP. Sťažovateľka tak má dispozícií odvolanie (ako riadny opravný prostriedok) a dovolanie (ako mimoriadny opravný prostriedok), v ktorých bude môcť sformulovať všetky svoje výhrady uplatnené v ústavnej sťažnosti.

12. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti, ako aj zo spisu vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 301/2024 ústavný súd zistil, že vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu spočívajúcemu v postúpení veci mestskému súdu ide o obsahovo totožné námietky aj argumentáciu sťažovateľky. V posudzovanej ústavnej sťažnosti sa tak sťažovateľka *de facto* domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu, a v tejto časti preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. c) zákona o ústavnom súde.

13. Ústavný súd zároveň konštatuje, že nemá dôvod odchyliť sa od záverov uvedených v uznesení sp. zn. III. ÚS 301/2024, a tieto je preto potrebné aplikovať aj vo vzťahu k namietanému postupu mestského súdu spočívajúcemu v nepostúpení veci najvyššiemu súdu. Ústavnú sťažnosť preto v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy namietaným postupom mestského súdu odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Pokiaľ ide o vzťah medzi postupom okresného súdu a základným právom sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, v prvom rade ústavný súd konštatuje, že napriek petitu z obsahu podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že prietahy sťažovateľka vidí (a) v postupe okresného súdu, ktorý podľa sťažovateľky „... v *skutkovo jednoduchej veci nerozhodol v zákonom určenej lehote desiatich pracovných dní...*“, a (b) v postupe mestského súdu, ktorý začal konať vo veci samej až 16. októbra 2024.

15. Vo vzťahu k namietaným prietahom spôsobeným postupom okresného súdu poukazuje ústavný súd opätovne na svoje skoršie rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 301/2024, v ktorom ústavnú sťažnosť práve vo vzťahu k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v tejto sťažnosti napadnutým postupom odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. V tejto časti preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, pretože sa týka veci, o ktorej už súd rozhodol a nerozhodovalo sa len o podmienkach konania.

16. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na konanie bez zbytočných prietahov postupom mestského súdu ústavný súd poukazuje na svoju rozhodovaciu prax, podľa ktorej zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto

základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (II. ÚS 92/05). Podľa názoru ústavného súdu nemožno doterajší postup mestského súdu kvalifikovať ako poznačený takými významnými prieťahmi, ktoré by odôvodnili prijatie ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov na ďalšie konanie. V tejto časti preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 psím. g) zákona o ústavnom súde.

17. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu